

symptomer hos mennesker eller dyr, og endvidere midler, der ved indgivelse gennem munden, ved anbringelse på huden, ved indsprøjtning gennem huden eller ved indbringelse i legemshulheder anvendes til erkendelse af sygdomme hos mennesker og dyr (diagnostika).“

Som det vil ses, omfatter definitionen af begrebet levnedsmidler i forslaget § 1 principielt også lægemidler, der indtages gennem munden, således at disse varer principielt er reguleret gennem levnedsmiddelloven.

Der opnås herved en sikkerhed for, at der ikke opstår et hul imellem apotekerloven og levnedsmiddelloven. For at afgrænse, hvilke varer der bør reguleres efter apotekerloven, har man valgt udtrykket „... varer, der kun finder anvendelse som lægemidler“, altså varer, der *kun* indtages for at helbrede, lindre, behandle eller forebygge sygdom, idet man derved opnår, at varer som f. eks. kosttilskudspræparater, der indtages som led i den daglige kost, kan reguleres efter levnedsmiddelloven, selv om indtagelsen af disse præparater kan siges at have en vis forebyggende virkning med hensyn til mangelsygdomme.

Det må erkendes, at det er praktisk umuligt at foretage en abstrakt afgrænsning mellem lægemidler, der indtages gennem munden, og levnedsmidler, når man under det sidste begreb inddrager varer som visse præparater, der stort set anvendes som tilskud til den sædvanlige kost. Det skal i denne forbindelse nævnes, at koffein i ren form vel nærmest opfattes som et lægemiddel, idet det har en vis opkvikkende virkning. Koffein anvendes imidlertid i coladrikke, og der har tidligere været overvejelser om, hvorvidt dette var rimeligt, fordi koffein nærmest måtte betegnes som et lægemiddel. Da koffeinindholdet i en flaske cola svarer til $\frac{1}{2}$ -1 kop kaffe, måtte det imidlertid anses for mindre rimeligt at udelukke dette ud fra en rent formel overvejelse.

Der er i praksis stort set enighed om, at

en række næringsstofpræparater, der indeholder vitaminer og mineraler i mængder, der svarer til den ønskede daglige tilførsel af disse stoffer, fortrinsvis må reguleres gennem levnedsmiddellovgivningen.

ad b:

I betænkning nr. 663 (København, 1972) om lægemidler er der indeholdt et udkast til lov om lægemidler m. v. I dette udkast findes følgende bestemmelse i § 1, stk. 1: „Loven omfatter varer, som skal tilføres mennesker eller dyr for at forebygge, erkende, lindre, behandle eller helbrede sygdom, sygdomssymptomer og smerter eller for at påvirke legemsfunktioner (lægemidler).“ Og i § 3, stk. 1, 2. punktum, findes følgende bestemmelse: „Indenrigsministeren fastsætter efter forhandling med ministeren for forureningsbekæmpelse og med landbrugsministeren regler om, i hvilket omfang loven omfatter kosttilskud og fodertilskud.“

Den endelige afgrænsning mellem begrebet lægemidler og præparater, der må opfattes som levnedsmidler (kosttilskud, næringsstofpræparater), må overlades til afgørelse ved en bekendtgørelse udfærdiget efter forhandling mellem indenrigsministeren og ministeren for forureningsbekæmpelse. Hovedsynspunktet herfor vil bl. a. være, at varer, der må bedømmes som levnedsmidler (næringsstofpræparater), ikke kan være forbeholdt apotekerne.

Præparater, der indeholder livsvigtige næringsstoffer, og som i den anbefalede daglige dosis indeholder f. eks. op til 150 pct. af den anbefalede daglige tilførsel, kunne naturligt opfattes som omfattet af levnedsmiddellovgivningens regler. Undtagelse må dog gøres for sådanne stoffer, for hvis vedkommende der måtte være en meget nærliggende risiko for overdosering, samt hvis stoffet ud fra de gældende kriterier er gjort receptpligtigt (B₁₂-vitaminet). Der kan muligvis også gøres andre undtagelser, f. eks. hvis varen har en ekstremt ringe holdbarhedstid.